

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, 20. december 2013
Sagsnr.: 23593
Dok.nr.: 610994

Fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 71 (FLFalm. del) stillet den 3. december 2013

Spørgsmål nr. 71:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Dansk Terrier Klub vedrørende hundeejeres manglende retssikkerhed, jf. FLF alm. del - bilag 80.”

Svar:

Fødevarestyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Dansk Terrier Klub mener i sin henvendelse om hundeloven, at forbudsordningen og den omvendte bevisbyrde giver væsentlige udfordringer i forhold til hundeejernes retssikkerhed.

Dansk Terrier Klub spørger bl.a. til, i hvilke situationer politiet har hjemmel til at anvende den omvendte bevisbyrde.

Fødevarestyrelsen kan oplyse, at der i Udvalget om hunde, som af Justitsministeriet var nedsat bl.a. for at udtale sig om opbygningen af en forbudsordning, var enighed om, at en forbudsordning må bygge på en model, hvor det er besidderen, der i tilfælde af tvivl skal dokumentere, at vedkommendes hund ikke tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger heraf.

Hvis der tvivl om, hvorvidt en hund tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er forbudt, kan politiet stille krav om, at besidderen dokumenterer hundens race eller type. Det er besidderen af hunden, der skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet.

Politiet skal dog i første omgang – f.eks. på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund af en forbudt race eller blanding, før politiet kan kræve, at besidderen skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet. Politiet kan altså ikke forlange dokumentation, når der ikke er nogen nærmere anledning til det.

Dansk Terrier Klub mener desuden, at det er nødvendigt at fastlægge præcis hvilken dokumentation, der er tilstrækkelig som bevis for en hunds afstamning.

Der er ikke, i hundeloven, fastsat krav til, hvilken dokumentation besidderen skal kunne fremlægge for at bevise hundens race.

Besidderen af en hund kan f.eks. fremlægge en stambog vedrørende hunden eller erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning. Det er i dag ikke umiddelbart muligt ved hjælp af dna-test eller ved en dyrlægeundersøgelse at bestemme en hunds race.

I lovforslaget L92 er det præciseret, hvad der forstås ved "erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning". Sådanne erklæringer kan ikke alene basere sig på en vurdering af hundens udseende og adfærd. Der skal i stedet være tale om erklæringer, der vedrører hundens forældre, søskende eller tidligere generationer. Det er ikke nødvendigt, at erklæringerne er udarbejdet af fagpersoner, f.eks. dyrlæger.

Det er således ikke et krav, at alle hunde fremover skal have en stambog.

Politiets afgørelser efter hundeloven kan påklages til Rigspolitiet."

Dan Jørgensen

/Cecilie Heerdegen Leth